

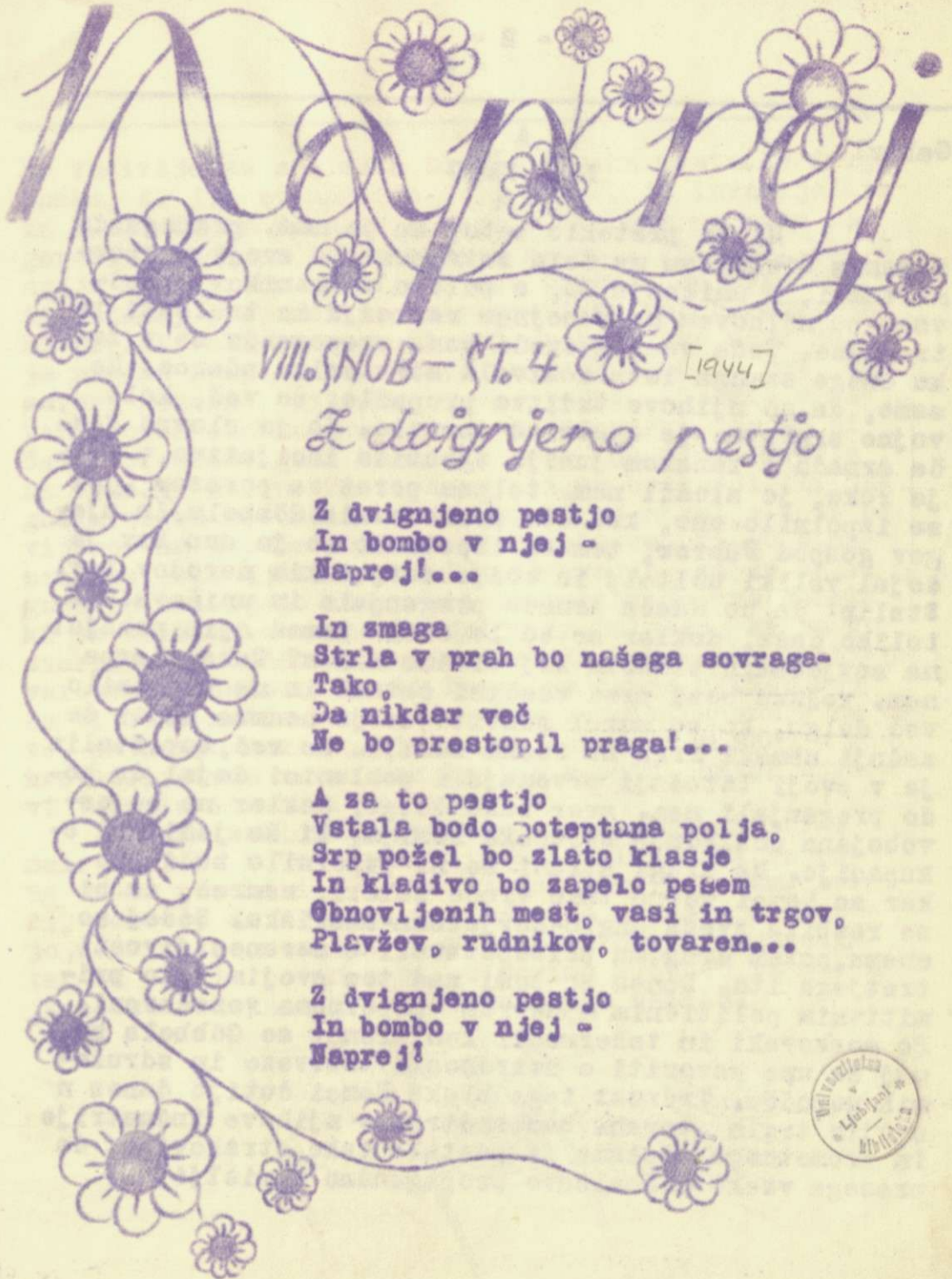
P1097

GLASILO VIII. SNOB
ST. 4 [1944]

NAPREI

VIII. SNOB - ŠT. 4 [1944]

Z dvignjeno pestjo

Z dvignjeno pestjo
In bombo v njej -
Naprej!...

In smaga
Strla v prah bo našega sovraga -
Tako,
Da nikdar več
Ne bo prestopil praga!...

A za to pestjo
Vstala bodo poteptana polja,
Srp požel bo zlato klasje
In kladivo bo zapelo pesem
Obnovljenih mest, vasi in trgov,
Plavžev, rudnikov, tovaren...

Z dvignjeno pestjo
In bombo v njej -
Naprej!

Gaber:

LETO ZMAG

Ni še preteklo leto, ko je nem. propaganda s samim Gëbbelsom na čelu satrjevala o svoji nesporni zmagi, o uniženju SZ, o polomu zaveznikov, predvsem pa njihovem medsebojnem razmerju in trhllosti te trozveze. Toda vse napovedi nem. propagande so v teku enega samega leta doživele strahovite udarce. Ne samo, da so njihove trditve propadle, še več, kolo vojne sreče se je čudovito obrnilo. Ko je slavne Rdeče Armada v lanskem juniju sgrabila inicijativo v svoje roke, je sledil nem. tolpmam poraz sa porazom. Ni se izpolnilo ono, kar sta prerokovala Gëbbels in njegov gospod Führer, temveč izpolnilo se je ono, kar je dejal veliki učitelj in vodja sovjetskih narodov tov. Stalin: da bo Rdeča Armada preganjala in uničevala N. toliko časa, dokler se bo le eden izmed njih nahajal na sovjetskih tleh. In kaj vidimo danes? Tako slavna nem. vojska beži pred rdečimi četami in ne bo minilo več dolgo, ko bo moral pustiti svoje neumne kosti še zadnji nemški Frio na ruski zemlji. Še več, tov. Stalin je v svoji letočnji prvomajski poslanici dejal, da bodo preganjali nem. zver tako dolgo, dokler ne bo osvobojena poslednja evropska zemlja, ki še ječi pod okupacijo. Na drugi strani se ni izpolnilo tudi ono, kar so Nemci vedno tako vroče želeli, namreč, da bi se razbila zveza anglo-sovjetska-ameriška. Sedaj so enemu, potem drugemu prišepetavali o nezanesljivosti tretjega itd. Danes se tudi nad tem svojim jako primitivnim političnim manevrom popolnoma razočarani. Po moskovski in teheranski konferenci se Gëbbels komaj še upa govoriti o nestránosti trozveze in združenih narodov. Trdnost tega bloka Nemci čutijo danes n svojih trah glavah. Bombardiranje njihove industrije in prometnega sistema je postalo tako strahovito, da presega vsako Gëbbelsovo propagandno domišljijo.

Ne radirajo se angleška temveč nemška mesta. In druga točka, ki jih strahovito žuli danes, je invazija. Kje in kdaj? Na ta vprašanja sveda Gbbels ne more odgovoriti svojemu lahkovernemu narodu. In glej, kakšna svojo skranirano protiletalsko obrambo ne morejo niti najmanj preprečiti, da zavezniški velobombniki ne bi preletavali od vseh strani preko vsega nem. neba, je nemška prop. andea v zadnjem času iznašla nov izgovor: govore vitezstvu v tej vojni. Gbbels v nekem svojem članku preteklega tedna pravi, da se si Nemci predstavljali to vojno tako, da bi se vršila na viteški način. Tisti Nemci, ki so bombardirali jugoslovanska nezaščitená mesta, ki so streljali iz avijonov na bežeče civilno prebivalstvo, ki so v masah pobijali ljudi v okupiranih krajih, ki še zašigajo in uničujejo naše vasi in puščajo vse dežele, ki so uničili severno Francijo in Belgijo, ki so na zverinski in načrtni način trebili sovjetsko prebivalstvo in deželo, tisti Nemci se danes sklicujejo na viteški način borbe. Pri tem sveda računajo na to, da imajo narodi, ki so jih ozečili s svojim pokroviteljstvom ravno tak kratek spomin, kakor njihovi trdoglavi nemški poslušalci.

Kake zaključke si lahko ustvarimo mi, borci naše NOV? Da v tej zadnji in odločilni fazi vojne, da ne smemo pozabiti, kaj se imamo zahvaliti nem. zverim, temveč, da sberemo vse sile in s podvojeno močjo udarimo po nemških glavah in njihovih pomagačih ter na ta način sebi priborimo svobodo in maščujemo vse nedolžne žrtve slovenskega naroda.

OBISK PRI TOV. BRIGADNEM KOMANDANTU

Dne 29. aprila t.l. je zamenjal dosežanega komandanta brigade tov. Vaso, ki je bil poklican v korpus, naš novi komandant tov. major GERDOVIČ LEOPOLD - JURE. Podala sva se z tov. Vasom, da tov. komandanta skicira za naš list, in da nam pove kaj več o sebi. Tov. komandant, ki ga poznajo vsi starejši partizani pod imenom Jure, nama je radevolje ustregel in medtem, ko ga je tov. Vaso skiciral, je pripovedoval o svojem partizanskem življenju.

Tov. komandant je doma iz okolice Brezic in je zato kaj kmalu dobil stike s prvimi partizani. Ki so se pojavili na Štajerskem. Že sredi oktobra l. 1941 je vstopil v Rajhenburško četo, kjer pa je bil le nekaj časa, nakar se je vrnil na teren. Vzdrževal je vezo med Ljubljano in Zagrebom preko Novega mesta in dalje čez Gorjance. Ob priliki racij so ga ustaši zajeli v Zagrebu s ponarejenimi dokumenti. Toda srečno jih je pretental in se vrnil nazaj v Slovenijo. Bil je komandir v Gorjanskem vođu od marca do novembra 1942 l. ko je bil prekomandovan v Cankarjevo. V Cankarjevi je bil leto dni, iz komandirja postal nam. komandanta in končno komandant IV. bat. Bil je v vseh borbah, ki jih je imela Cankarjeva, v vseh tistih zmagovitih in slavnih bojih, ki so uničevali živo silo ital. in pozneje nem. okupatorja: Zumberk, Jelenov žleb, kjer je bil tu že ranjen, dalje Št. Rupert, Čatež, Nova sela, Stojdraga, Suhor in še cela vrsta. Tov. komandant je živahno pripovedoval o teh bojih in vpletal tudi zgodbe iz njih, ki jih tu na žalost ne morem obnoviti - morda ob priliki. Tako je pripovedoval, kako sta šli v Nemčijo Čerčerjeva in Cankarjeva in kako so tam napadali letališče pri Starih Cerklah. "Zaplenili" so 6 Stuck s katerimi so se hoteli odpeljati, saj so imeli v svoji sredi dva pilota, ki sta zavrjevala, da obvladata pilotaže vsakega avijona. No, pa sta morala le ugotoviti, da ne bo šlo. Hoteli so nato Stucke sažgati to-

da ogenj ni hotel prijeti. Mi jim preostale drugega, kot da so jih razbili s sekirami! - Dalje borbe pri Žužemberku, Velika Goba, Kal, niz borb, ki so dokaz neustrašne borbенosti, brezmejne predanosti in vere naših partizanov v zmago in osvoboditev slov. naroda.

Kapitulacija Italije, nem. jesenska ofenziva, boji za osvoboditev "Ljubljanske pokrajine", v vseh teh borbah se je tov. komandant ponovno osebno izkazal. Osebno je v teh borbah, kakor tudi že v prejšnjih zaplenil oz. dobil večje število avtomatičnega orožja, prav tako pa tudi zajel več sovražnikovih vojakov.

Novembra 1943 je po nalogu Glavnega štaba odšel v Belo Krajino, kjer je organiziral Belokranjski odred, kateremu je bil tudi komandant, dokler ni bil prekomandovan v XII. brig. in kasleu nato k nam.

V nadaljnjem pogovoru o aktualnih problemih naše brigade je tov. komendant izrazil namero, da pripelje našo brigado na tako stopnjo, da bo lahko vsakem pogledu tekmovala s drugimi enicam. Mislim, da je izrazil s tem željo nas vseh in potrudili se bomo, da bo v tem tudi uspel.

///////

Radajev:

Pojte ptice...

Ispod neba
brnenje motorjev se kroheta...

Pojte ptice -
jeklene družice -
pesem železno,
trdno kovano,
pesem viharo,
udarno, udarno!

Pojte jo:
forte, fortissimo...
v durin in molih!

Pojte jo:
dan in noč,
v zarjo in mrak,
da jo poslušal bo
kleti sovraga!

Nas pa preletajte
in nam oznanjajte
srečno in novo -
svobodno pomlad!

Marjan:

VODNIK JANEZ

1. bataljon Levstikove brigade je bil v zasedi nad Vel. Poljanami. Prejšnji večer se je morala vrniti sevražna meterizirana kolona v Vel. Lašče, ker ni mogla prebiti naše zasede v ertneški seteski. Sevražnik pa je moral pripeljati za vsake cene živež in vojaški material v Ribnice in Kečevje in je napadal drugi dan s povečanimi silami naše zasede in poskušal pripraviti našim edinicam vsa megeča presenečenja.

Vendar, naš prvi bataljon ni bil iznenađen. Odlečne je sprejel berbe s premočnim sevražnikom, odbijal je dolge napade pijanih in pebesmelih divjakov in se je premaknil na boljše položaje šele potem, ko ni mogel vzdržati silnega bežnega napada.

Napadalec najbelj izpostavljen je bil ved 1. čete, ki mu je poveljeval vodnik tev. Janez Vauken. Zadnji je izvršil premik in je bil zate usmerjen ves sevražnikov ogenj na njegov položaj. Mitraljezec je bil težke ranjen in je pustil mitraljez na položaju. Tev. Janez je to opazil in večkrat je sklenil, da se obrne in gre peereže, ki je osamljeno in nabite s municije, kakor razjarjen pes režale sevražniku v obraz. Teda žvižga sevražnih kregel ekoli njegove glave se vedno sneva prekinjali njegove berbe nad oklevanjem in edlečitvije.

Prišel je na nov položaj, kakih 350 m nad starim. Njegove oči se bile neprestane uprte v mitraljez. Sklenjen za skale se je hladnekrvno in na kratke edlečil, da gre penj.

"Škoda ga je! Meram ga rešiti!", je dejal tevarišem.

Pogledal je leve, desne, videl poleg sebe dolge grape, na koncu čistine: kar be - be! Skečil je kakor maček v grape in se metel v skokih po par metrov proti mitraljezu. Tevariši se presenečeni opase-

vali njegovo smelost, sovražnik pa, kako se iznad morja valovite pokrajine poganja nekdo kot delfin in se potem izgublja v njenih saklonih.

Vse oči, puškina in mitraljeska žrela so bila uprta vanj in bruhala proti njemu strašen ogenj. Se 50 m čistine - en sam polet - sgrabi za mitraljes in v skokih nazaj. Skoki so bili daljši, presledki v saklonih krajši - mudilo se mu je! Mitraljes je tiščal pod pasduho in od nestrpnosti po končnem uspehu ni mogel več čakati v saklonih. Prepustil je previdnost usodi in stekel k vođu.

"Presneto sem zadovoljen, da sem ga rešil!" je sopeč dejal Janex tovarišem in hladnokrvno nadaljeval borbo.

IIIIIIII

Bd18

NAROD NE ZABI...

Smrt -

je preko naših vasi
razgrnila svoj prt
in v nas se nabira srd
na vas - fašistične sveri...

Požar -

je objel naše vasi
v svoj žar
in v nas raste vihar -
gorje vam, še narod živi!...

Zločin -

je v naše vasi
vžgal večni spomin,
da izdajal beli si sin!
Narod ne zabi žrtev, krvi!

VASI PILIPOVICU?

Na muci se poznaju
junaci!

Pred Božičem je bilo v Delnicah v štabu VIII. brigade, ko sva se prvič videla. Nisem mislil, Vaso, da mi boš tovariš v štabu - komandant. Ti postavni sin bosanskih planin, ki si se prvi odzval klicu svoje domovine; ti, ki si tako junaško zaključil svoje naidebudno življenje in se nisi ustrašil - niti smrti. Gledal si ji s sme hljajem v obraz, da potrdiš s svojo krvjo bratstvo naših narodov. Vaso, ni te več - slovenska zemlja je zaplakala, zaplakala za junakom.

Kot delavec si potoval - nemirni Ahasver - v Francijo. Od tam si takoj, ko si začutil, da je domovina v nevarnosti odšel domov ter se uvrstil v vojsko svojega ljubljene Tita. Preromal si vso Bosno, Črno goro, Hrvaško in nasadnje Slovenijo, ki si jo ljubil, kakor svojo mater! In tu, baš na naši zemlji te je sadel nacistični strel...

Veš, Vaso, sadnjč sem dobil pismo za tebe! Ali veš, kdo ti je pisal? Tvoja mačka! Od daleč je prišlo pismo in dolgo je hodilo, a našlo te ni več. Odprl sem ga in se razjokal:

"Dragi Sokole!

... Veš tudi okupatorjevo ofensivo sem morala preživeti v planini. Sinko moj, ne straši se tega, kajti naš narod je neuničljiv...

... vzdrži in bori se do konca!"

Kakšen zanos pisma! Lahko bi ga primerjal s zanosom slovenske matere, ki je govorila na Kočevskem zboru: "Osem sem vas zredila..."

Povsod po vsej naši zemlji isti borbeni duh naših junaških mater.

Vaso, borec iz tvojega bata, jona se te boče vedno spo-
minjali: kot vojaka in kot tovariša, a vedno in povsod
kot proletarca, ki ga je vzgojila naša zemlja.

Dostikrat, ko si bil v bolnici, so spraša-
vali tvoji mitraljezci po tebi, po svojem sokolu, ki
je imel bistre oči in ki ni zgrešil cilja.

Vaso, ljubili so te kakor svojega očeta, saj
ti si bil njihov in oni tvoji.

"Na moci se poznaju junaci!": preživel si
vse okupatorjeve ofenzive, vzdržal si slavno četrto
in peto ofenzivo, tu pa majhna rana in odšel si...

Toda svetla zavest nam je ostala: Tvoja kri
ni napojila zaman slovenske zemlje! S svojo krvjo si
potrdil bratstvo naših narodov!

Vaso, slava ti!

Murko

Ivanka:

//////
MRTVEMU PARTIZANU

Sklonila je veje
vrba žalujka
v boli brez meje;
krogla sovražna
je smrtno sadela,
tvoje življenje prekmalu je vzela,
tvoja beseda nič več nas ne greje.

Ni samo tvoje,
vrba žalujka,
strto sroe -
žaluje ves narod,
starši, sestre,
je smrtno zadeto
njegovo dekle.

Težka za vse
je izguba njegova!
Zatrimo vse bol in stisnimo pest
njemu v slovo;
maščevanja zavest
nam bo svoboda
zaslužjenih mest!

IIIIII

Gvetka: V DOBROVELJSKIH HRIBIH

Utrujeni po dolgem, napornem pokretu smo proti jutru dospeli v vas.

Komaj smo se polegli, že počli strel. No, pa ni bilo nič hudega. Tovariš novinec je čistil puške in se mu je po nesreči sprožila.

Mirno se vležemo nasaj. Ni še minulo deset minut, ko se znova začne strel. To pot pri stražarju. Kratke povelje: vsi na položaje! Niti nismo še vsi zaposedli položajev, ko zaregljajo strojnice, seveda nemške.

Naši mitraljezi so jim takoj odgovorili. Za čela se je težka borba, v kateri smo se morali umakniti, ker je sovražnik dobil pojačanje. - Umik je bil mogoč samo čez čistino. Z jurišem se si pomagali tovariši mimo nemških sased.

Henačoma zaječi za manj tov. Borut: "Ranjen sem!" Poklekнем k njemu, a on mi prigovarja: "Beži, to varišica, da še tebe ne dobijo - mene ne boče živega!" Segel je po pištoli, katero sem mu istrgala iz rok. Položaj, v katerem sva bila je bil krajno nevaren. Toda spomnila sem se brata, ki je tudi padel, zadet od švabske krogle in želja po maščevanju me je prevzela.

"Ne, ne pustim jim tovariša - ranjenca,

četudi me stane to življenje!"

Vrgla sem puško čez rame in žvižga krogel se so me prisilili, da sem se vlegla na tla. S težavo sem vlekla ranjenca za seboj, meter za metrom proti zaklonu. Brzostrelke in mitraljezi so venomer sipali svoja zrna na naju, a bila sem trdna: "Ne, ne odneham! Poležaj je bil ubujen nobenega drevesa, nobenega grma, povsod sama trava in praprot.

Končno sva se srečno priplazila na vrh hriba, kjer sva dobila zaklon. Šele sedaj sem lahko tovariša obvezala in okrepčala z žganjem. Bila sem tako izčrpana, da nisem mogla naprej.

V bližini je bila skalna votlina, kamor sva se skrila. Vhod sem dobro zamaskirala. Ob ranjenem tovarišu sem prebila v tej votlini tri dni, kose je šele prebudil iz nesvesti. Zagledal me je poleg sebe, me prijel za roko: "Tovarišica, ne bom pozabil tvojega dejanja!" in spet je zatlenil oči.

Bila sem neizmerno srečna, da sem rešila tovariša in da ni prišel v roke krutemu okupatorju. Ko si je opomogel, sem ga odločila v našo skromno partizansko bolnico, sama pa sem se vrnila v bataljon, kjer so bili prepričani, da nisem več živa.

//////

...VRGLI SMO SE NA ŽRTVENIK, MIMO KATEREGA BODO KORAKALI BODOČI RODOVI PO POTI, KI SMO JO ZAČRTALI: V SREČNO BODOČNOST. TU JE ZAPOPADEN SMISEL NAŠEGA ŽRTVOVANJA.

ŽRTVUJEMO SE ZATO, KER LJUBIMO BLIŽNJEGA! ŽRTVUJEMO SE ZATO, KER OHRANJAMO CELOTO! ŽRTVUJEMO SE ZATO, KER STA NAM DOMOVINA IN DRUŽINA TAKO BLIZU SRCA, DA RADI SEBE, DAJU OHRANIMO BODOČINI!...

CIRIL RUS: SMISEL ŽRTVOVANJA

Radujev:

IN TU IN TAM...

In tu in tam
in vse povsod,
kjer naš je hrast,
kjer naš je roč,
kjer naša njiva,
gled in log -
vsnaskrog,
stosica vsaka
tajna duša -
Junaka!
Junaka -
ki ted je hodil,
se boril,
za narod trpel,
kri prelilo..
In tu in tam
in vse povsod...

PRI OČRTU

Jakec je hitro stopal po polju in strmel
pred seboj. Puške je nosil udobno preko ramena in ita-
lijski vojaški plašč mu je ohlapno vihral v rahlem
vetru. Cel je imel vlažno, v oseh pa se mu odsevale
svetle barve okolice, prvega zelenja in svetlice, ki so
bile nagoste porajane po malem gričku. Bila je pomlad.
Meško je korakal čez planoto ter brezčasno gasil vas

svetlice, ki se mu prišle pod korak. On, ki je bil tako nežnega srca, da bi se vsaki posebej izognil, če bi jo opazil, je zamišljeno teptal to mlado rast. Že dve leti se je boril za prerojenje v svetu in družbi pa ni opazil narave, ki hodi ob strani po enaki poti za enakim ciljem - prerojenjem v stvarstvu.

Brigada je prišla v bližino njegovega doma. Dobil je dovoljenje, da obišče očeta in da pokraja s vaškani.

In sedaj je hitel proti domu. Mnogo je premišljeval, pa nič določnega. Nobene misli ni mogel izpeljati do konca, vsaka se mu je rasepila v nbroj odtenkov, ki so se mu vpletali in ponavljali. Tudi ni imel volje, da bi se s njimi ukvarjal, saj se je bližal predmetu svojih misli - domu, saj bo stopil pred resnico. O, resnica - težko ga je zadela. Očeta ni bilo doma ne pri sosedih. Povedali so mu, da je pomlad za stare ljudi zelo nevarna, zahrbtna ter da je oče ni mogel preživeti: kar hitro je bilo po njem. Janez je od groze obnemel. Pomlad! - Ni dolgo, kar smo ga pokopali - so mu povedali. On pa si je le obrisal pot s čela in se tiho podal na vaško pokopališče. Zopet je brezšotno gasil svetlice, čeprav je marsikatero poprej pobesal s debelo solso. Grob je bil sveža gomila, temnorjava in vlažna. Komaj so se prijele nekatere rože, ki so jih vsadili v njo, položeni venci še niso cvneli. Navajen je bil grobov in smrti, toda ta ga je pretresla tako silovito, da je pozabil, da je vojak. Bežal je proč - strah ga je bilo. Medalež od pokopališča je naletel na lep skupek svetlic. Čudno, da ga je sploh opazil! Sklonil se je in zbral svetlice v šopek za očetov grob. Obrnil se je proti pokopališču in - obstal. Ni mogel naprej!

Tekel je nazaj v edinicco pa ne skozi vas - nihče od snancev ga ne sme zгаj videti! Roke so mu nežno držale šopek, noge pa so brezšotno gasile vse, kar mu je prišlo pod korak...

Bližale so se odločilne borbe, bližala se je snaga. In oče, ki je toliko nađ stavil vanj, ne doživel triumpa njegovih borb - to ga je grenilo.

Penko:

SINKOTU IGORJU

Sinke, slati sinke,
ti moj mali debelinko;
mnogokrat pomislilim nate
in na tvoje laške zlate.

Sva pogoste vkup kramljala
ter se razposajeno igrala,
se je mamea pridružila
in vas srečna je družina bila.

Vrtel na radiju polcaje
partizanske si rajraje,
za nas ugodna poročila
so te najbolj veselila.

Sinke, kmalu sepet boš vesel
očka že doma objel,
sovrag bo skoro poteptan
in nasije nova svoboda dazi!

sovrag bo skoro poteptan

Sta. bek:

MOJ DOŽIVLJAJ

Objavljamo sadnji sestavek tov. SKOJ-ovega Francita, ki je padel v bojni petroli, ko je ščitil svoje tovariše v kantonmanu pred presenečenjem. - S tovariši, ki so šli pred nemško mobilizacijo raje v partizane, je v januarju prišel v Levstikovo brig. Čeprav komaj 16 let star se je kmalu izkazal: postal je takoj mitraljezec, nato desetar in SKOJ-ovec. Visok, močan je bil tudi po naravi pravi Gorenjec: ponosen, vesel, neustrašen in res tovariški. - Ko sem svedel sa njegove smrt, mi je postalo tako težko pri srcu - snova sem se savešel veličine žrtev, ki jih doprinese naša mladina, ker hoče in mora ustvariti res novo življenje.

To je bilo še pozimi. Mraz je pritiskal, še prav se je bližala tako zaštelena pomlad. Najrajše smo tičali v bornih kočah male vasice, ki je skoraj ni bilo videti iz snega.

Po kočah je bilo mila živahno. Tovarši so prihajali in odhajali: patrole, straže, rekvizicije, in vsak je prinesel kaj novic. Vrhile so se politične ure, sestanki in tekne v razdiranju in sestavljanju orožja. Sredi popoldneva nas je tov. komandir poslal, da se javimo prostovoljci sa demonstrativni napad na Kočevje.

Ogibal nas je nekaj in nas dodalil k minometu. Krenili smo skosi zasnežene gozdove proti Stari cerkvi, sa nami pa je stopicala mla, ki je nosila težki minomet.

Ko smo dospeli do vasi, smo se razporedili: minomet je ostal v vasi, mi pa smo krenili kot zaščitni

proti Ročevju. Približali smo se mestu že 22 sto korakov, ko so nas žele zašutiti v svoji bližini. Kemski mitraljez je začel sipati proti nam rafal za rafalom. Krogile so nam žvižgale svoje pesem okrog glav. Paškali smo si saklone in jim vrnili par rafalov. Enkrat - močna eksplozija nekje pred nami. Naša prva mina jih je splašila - mitraljez je utihnil. Za prvo mino so poslali še par sestrice, nakar smo se vrnili v St. Cerkev, naložili bacaš in krenili v varstvo. - Drugi dan smo pa imeli obilo zabave s poročili, kako so padale naše mine in metale švabobranec iz postelj.

MLJKOS

NAJHEN POKRET!

Kes je bil najhen. Po naših nezmožljivih računih le tako dobre ure. Z veseljem smo pospravili vse naše repetitije in vse poplavo papirja, ki je kar nujna ilustracija v propagandnem odseku. Pospravili so rop in otovorili našega znamenitega Tonija. To je namreč naše najmodernejšee prometno sredstvo. Petrpeljivo mi je pustil natovoriti vse, še celo nahrbtnik - češ, usoda je pač usoda. In po vseh potrebnih in običajnih pevaljih je vrgledno miren krenil v dobo kolono. Šlo je lepo: zap, zap, najprej po cesti, potem po steni in nato v gozd. Tu je bil pravi raj tonja. Odločil je vejice zelenja, drugje izbral šop trave in zopet mlade poganjke. Namreč, kakor smo soglasno negotovili, je naš Toni pravi sladokusec - ras plemenite krvi. On ti ne je vsake baže hrano kot ostale "navadne" mule.

Toda učen in ročen je v obiranju; prav nič ni

radi tega nastajal za svoje družice "administracijo" kipe ves čas za njo, za njim pa midva s tov. Dragotom. Pravo baknjalijo si je priredil v času, ko nas je - visoko nad nami - prolezel nemški avijon. Škrili smo se pod dravje in se smejali onim, ki so se zarili v najgloblje grmovje in še bolj onemu tov., ki nas je ob našem glasnem smehu grozno prizadeto opozoril: "Nikar se ne smejte - mas bo slišali!" Namreč avijon! Smejali smo se seveda še bolj glasno in še Toni je zarigal.

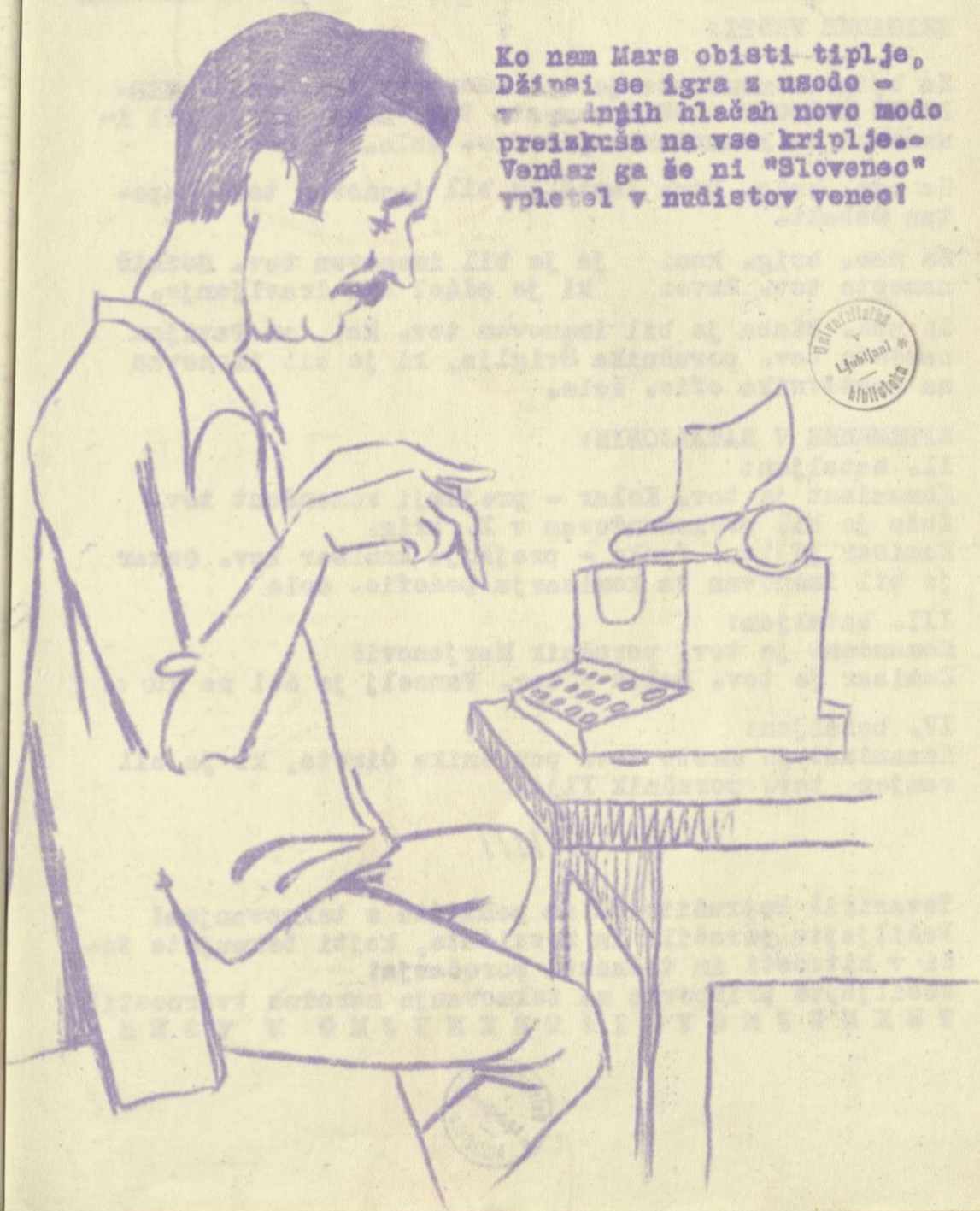
Kato naprej navzgor, potem po ravnem in končno navzdol proti cilju. Med veselim pogovorom opazujeva s Dragotom pokrajino in korakava za Tonijem. A nenadoma planeva narazen - Toni se je namreč elegantno postavil na prednje in se poskusil v odličnem pretegovanju svojih sedanjih nog. Sledili so kengurujski poskoki, med katerimi je tov. vođa nesel kar s seboj; usšavil se je šele tedaj, ko je imel vso prtljago na vratu. Zaostaneva, s nama tudi zaščitnica, in odločiva mahrbtnike: popraviti je treba prtljago.

Toda Toni je imel svoje posebne nakore. Plesal je prečudni ples okoli vođa, nas vlekel naprej in si ni pustil blizu. Pomagali so tov. s besedo in dejanjem in končno smo ga rastovorili. A natovoriti ga nazaj - nemogoče! Toni naju posmehljivo gleda in nikakor ni pri volji, da bi nosil. Poskušamo tako, poskušamo drugače. Ne gre! Toni je trmast in smaga.

Potrpežljivo sva naložila s Dragotom saboje in vreče na rame in jih nosla za Tonijem, ki je korakal ponosno in samozavestno v dolino, kjer je čakala druga mula.

Ko smo prisopihali v dolino, brenega Tonija ni bilo več - bil je le pridni Toni, ki je kavalirsko kretal okoli družice - pač pomlad - in se dal mirno natovoriti. -- Srečno smo dospeli v družbi prijetne dvojice do cilja - le, da smo hodili mesto ene ure kar tri in povrhu so se nama še smejali.

Ko nam Mars obisti tiplje,
Džinski se igra z usodo -
v svojih hlačah nove mode
preizkusa na vse kriplje.-
Vendar ga še ni "Slovenec"
vpletel v nudistov venee!

BRIGADNE VESTI:

Za brig. komandanta je bil imenovan tov. major GERDOVIČ LEOPOLD - JURE namesto tov. Leka, ki je bil imenovan za komandanta podofic. šole.

Za nam. brig. komandanta je bil imenovan tov. kapetan Ožbalt.

Za nam. brig. komisarja je bil imenovan tov. Gerkič namesto tov. Sever, ki je odšel na zdravljenje.

Za nač. štaba je bil imenovan tov. kapitan Pavljon namesto tov. poručnika Sviglja, ki je bil imenovan za nastavnika ofic. šole.

SPREMEMBE V BATALJONIH:

II. bataljon:

Komandant je tov. Kolar - prejšnji komandant tov. Žežo je bil prekomandovan v X. brig.

Komisar je tov. Penko - prejšnji komisar tov. Oskar je bil imenovan za komisarja podofic. šole

III. bataljon:

Komandant je tov. poručnik Marjanovič

Komisar je tov. Selič - tov. Vencelj je šel na kurio

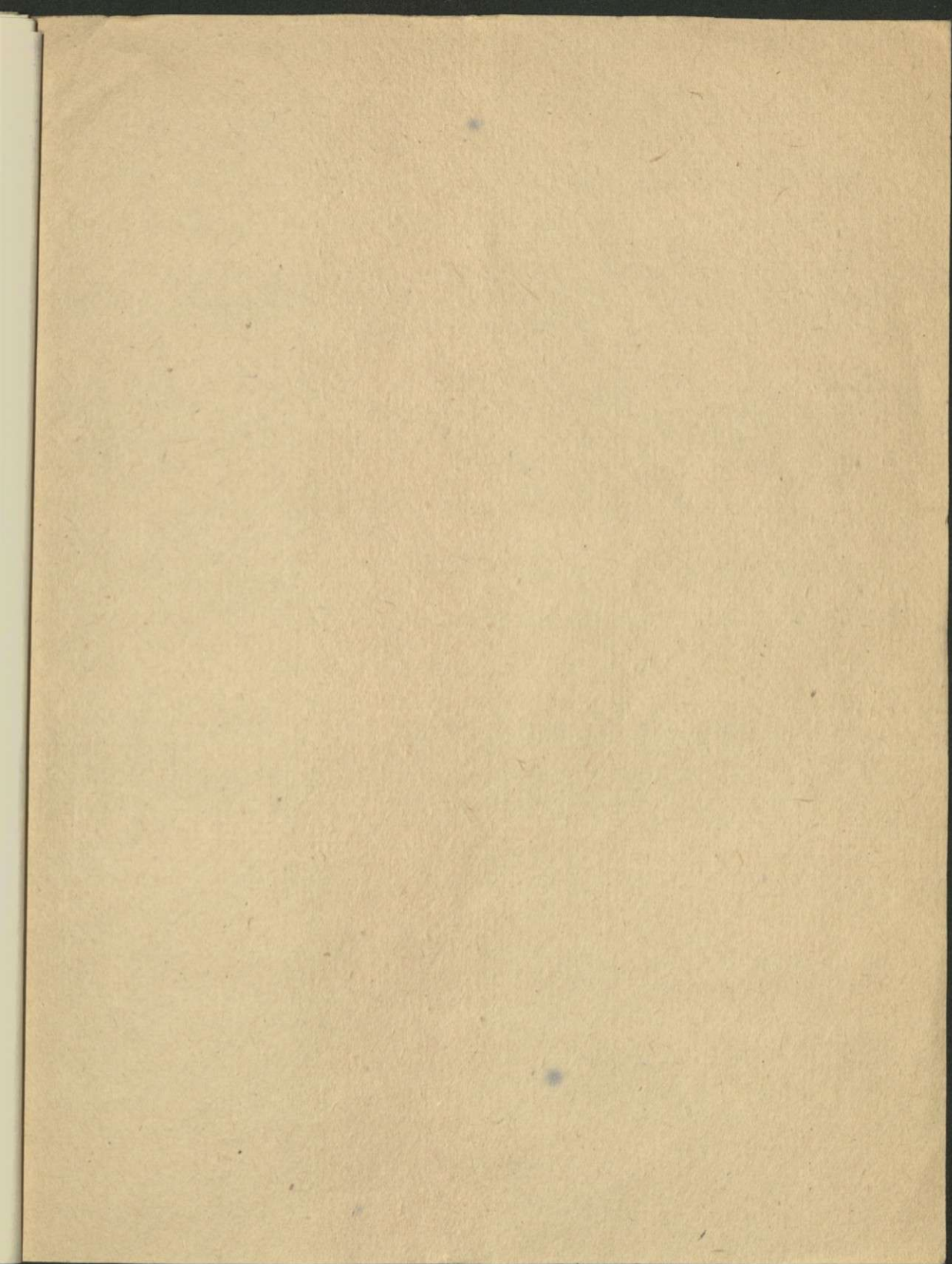
IV. bataljon:

Komandant je mesto tov. poručnika Čireta, ki je bil ranjen, tov. poručnik Ilja.

///////

Tovariši! Petrudite se in pohitite s tekmovanjem!
Pošiljajte poročila in rezultate, kajti teknujete tudi v hitrosti in točnosti poročanja!
Pošiljajte prispevke za tekmovanje narodne tvornosti!
TEKMUJMO VSI! TEKMUJMO V VSEM!

IZDAL PROD VIL. SNOB
ILUSTRIRAL VISO